

GVLIELMVS BVDAEVS LV
DOVICO VIVI S.

Vnc nunc intelligo imprudēs quid in me
admiserim. Scripsi (ut opinor) animi mei iā
penē compositi, atq; in certum quoddam
propositum confirmati luculenta me argu-
menta daturum. Hoc uide ne tu præprope-
re quasi grandium quorundam operū conscriptionumq;
pollicitationem arripueris. Ecce enim prægestientibus
his tuis literis, quid aliud quā me temerariæ huius pol-
licitationis appellas, & admones ut cōmeminerim quam
de me expectationem excitarim? Heus tu uir amicissime,
uide tuo ne præiudicio mihi grauis sis & molestus: non
ego mea uerba sic à te exauditum iri putauī. Quid si ego
ita intelligi uerba mea postulem, statuīse me posthac sic li-
terarum studio incubiturum, sic philosophiæ cultui obser-
uantiaq; hæsurum, ut nulla spe nec honorum nec bono-
rum auelli inde possim, & ad istas nugarum curas curiosi-
tatesq; adducī? num in eo mihi indulgere grauiabere?
Amabo te mi Viues, liceat mihi per te ocio hoc libere ple-
neq; frui: cuius cupientissimus iandiu sum ut si quisquam
hominum. Qui si hic mihi ocium non indulges, quod idē
non negocij plenum sit & laboribus foetum, nimirum in
eandem rursus molestiam me reuoluīs, è qua emerfisse
gaudebam ipse, Philologiaq; gratulabar. Non quod recu-
lem si ex hoc (ut sit) ocio negocium sponte ingenij mei ena-
scatur, in id toto etiam pectore incumbere: sed expecta-
tionem istam tuam ocij mei rationem exacte subducen-
tem & grauior, & uereor: quæ mihi legendi uoluptatem
meditandiq; spacium adimit. Quippe quæ hoc exigere ui-
detur, ut à labore cāpestri ac subdiali, ad umbratilem protī-
nus me conferam, & tanq; pistrinarium. Sic ista tua de me

magnifica opinione oneras, ut succumbere existimationi tuæ quasi oneri iniquo & prægrauanti cogar. Itá ne uero Budæo cessare, ne in secessu quidem nõ licebit citra inertiæ ac desidiæ crimẽ. O Iuppiter amicitiaæ præses, quid est si hæc imperiosa amicitia non est. Mihi igitur per homines immodice amicos, ac mei nominis præter modum studiosos, animi gratia latere, atq; in obliuione trãquilla esse aliquantisper non licebit. Quin tu is ipse in hoc ipsum dec? potius cum isto strenuo animo atq; irrequieto. Cur hominem me quietis appetẽtem, gloria iam minus cupidum, ad iudicium rursus uadaris hominum literarum præsidũ. Quo in iudicio noui quanto discrimine fame suæ facinus suscipiant ñ, qui nouas cõtrouersias in medium deducũt. Sine me queso uir amice paululum mecum esse. Lege, age cum illo infatigabili Erasmo, cuius animus opere perenni pascitur, & rerum uegetat difficultate: qui causam obtendere nullam potest, quo minus totus esse debeat in cõtentione legendi, commẽtandi, scribendi. Cui uelut omnium laborum Herculi publicæ expectationis opinionisq; sensus, quasi quidam Eurystheus labores continuatos iniungit & perennes. Mihi una aut altera ærumna exanclata abunde sunt (ut arbitror) ad emerẽdam rudem. Duabus iam confectis si tertiã olim addidero, ea pro corollario habebitur utiq; existimationis de me conceptæ. Eteĩ homini uxori ac liberis obstricto, quæ causa esse tanta, quæ occasio potest, quæ uoluptas tanta deniq; ut in literarum & scribendi contentione spiritus iam ab ætate & aliàs languidiores obtusioresq; fundat. At uero amicorum meorum optimus quisq; & spectatissimæ fidei ita mecum nũc agit, sic mihi iã ut cessatori instat: quasi ea quæ iã à me adita sunt industriæ documẽta, uelut plusiones fuerint eorũ quæ expectant. Atqui ipse (ut uideo) longe opiniõẽ falsus sum, qui sperabã rude iam me donatum omnium iudicio:

utpote qui iandiu usurpasset immunitatē nullo intercedente. Nunc uero eò mihi res recidit (ut uideo) errore scilicet uestro industriam meam nimio opere aestimantium, ut non modo gloriae prolixè à uobis erogatae auctoramentum rursus in arenam descendendum sit ac desudandum, sed etiam nisi me in ludum reuocauerim, uitare ipse ut ignominiam nequeam. En mihi praemium fortasse pro repudiata ambitione. Vndenam autem mihi fiducia denuo prodeundi: unde porrò otium à curis familiaribus & lectione, qua magnopere oblector? Quod si tu causificationibus non auscultare statuisti, sinito saltem me sarcinas hic componere: ubi oeci literarij officinā institui, animiq; tranquillitatis, quanquam nihil minus quàm curarum, sollicitudinumq; uacationem diuinitus exoro: cū nihil magis optem, oremq;. Dabis certe spacium animo sese recolligenti. Quid stylum uelut rubigine quadam diuturnae inertiae exesum atq; obtusum, non poscere cotem multam arbitraris, multam expolitionem lectionis acris & elegantis? Noli igitur uir amice ante diem urgere, qui nondum ipse ita cessit ut appellare me de inconsulta illa pollicitatione possis: atq; ita mecum agere, quasi mora iam iam intercessura, nisi opus aliquod confectum propediem praestitero arbitrati tuo atq; doctissimorum. Nam quid ego praestare tam repente potero dignum spe tua, & existimatione? Hoc ipsum tamen quale sit, aut propediem ipse, aut certe primo quoque tempore uidero: si spes una ac praecipua amplectendi retinendiq; confertis (ut dicitur) manibus oeci non decollarit. Verum quod de Annotationibus in Pandectas peragendis admones, actum agis, ut aiunt. Semel enim lampadem huius incepti illis libens tradidi, qui me non dubie cessante uices meas occuparunt ut caducas. Quod miraris me non scribere, uelim ut scias Erasmi epistolae nouissimae graece & latine rescripsisse. Priores literas misi ad Hermannū
 Erasmi

Erasmi amicum, posteriores Gourmontio dedi, qui forte huc uenerat cum homine mihi amico. His literis quid factum sit mirari satis nequeo, si ne nunc quidem redditæ sunt. Tibi autem non rescripsi, quando uices tuæ iam esse scribendi uidebantur. Deinde nullum inueni qui se literas ad te perferendas curaturum reciperet. Binas hoc quadriduo à te accepi, cum in urbe essem ob negocium quod me totum poscebat. nunc occasio se obtulit ut hinc prope ranter scriberem: ac nuncium tandiu ob id moratus sum, qui literas in urbem pertulit. Ad alteras tuas literas, rescribam cum licebit: parum est enim hic quoque mihi ocij: & ad urbem subinde concurrere res me cogit familiaris. Vale & feliciter uiue, ut diu nobis Viues sis: & (quod nunc facis) literas bonas illustres. Ex Marliano nostro postridie Calend. Ianuarias. M.D.XIX.

GVLIELMVS BVDAEVS SAL
MONIO MACRINO S.

Redditæ sunt mihi literæ tuæ uiam ineunti ad urbem, in qua triduum moratus: quum huc propere reuertissem, scribere hæc ante omnia cœpi, ac primo quoque tēpore. Accipe igitur quod petisti, quod à Fabio acceptum per manum tibi trado: is autem libro decimo ita inquit: Quis dubitet Platonem esse præcipuū siue acumine differendi, siue eloquendi facultate diuina quadam & Homerica: multum enim supra profam orationem, & quam pedestrem Græci uocant, surgit: ut mihi nō hominis ingenio, sed quodam Delphico uideatur oraculo instinctus. His uerbis profam & pedestrem orationē eandem esse intelligo: ita ut & coniuñctio sit *μᾶλλον διασαφῆτι κῶρ.* siquidem Græci *πεζῶν λόγῶν* profam orationē uocant,